

Nr 51.

Ankom till riksdagens kansli den 19 maj 1922 kl. 1 e. m.

Utlåtande, i anledning av väckt motion om ändring i grunderna för beräkning av pension åt vissa f. d. stationsinspektorer och stationsmästare.

I en inom andra kammaren av herrar *Knutsson* och *Hage* väckt motion, nr 55, som hänvisats till bankoutskottets förberedande behandling, har hemställts, »att riksdagen måtte besluta att de grunder för beräkningen av pension, som nu gälla för sådana f. d. stationsinspektorer å 4:e klassens stationer A och B samt stationsmästare, vilka avgått ur tjänsten den 1 januari 1911 eller därefter, jämväl må tillämpas för enahanda pensionärer, som efter uppnådd pensionsålder avgått ur tjänsten *före* sistnämnda dag.»

Till stöd för sin hemställan hava motionärerna anförts huvudsakligen följande:

»I och med ikraftträdandet av kungl. kungörelsen av den 29 juni 1917 angående vissa ändringar i förnyade avlöningsreglementet för tjänstemän vid statens järnvägar, eller den 1 januari 1918, tillförsäkrades stationsinspektorer å 4:e klassens stationer A och B, samt stationsmästare pension jämväl å det arvode, som utgått till dem såsom ersättning för handhavandet av postgöromålen, vilken ersättning beräknades utgöra 300 kronor per år med tillägg av 20 procent (alltså 60 kronor) för hyres- och bränsleersättning. Därigenom kommo de ifrågavarande befattningshavare, som avgingo ur tjänst efter den 31 december 1917, i sådan ställning som pensionärer, att de erhöilo pension på hela det arvode de vid avgången ur tjänsten innehade, något som emellertid ej syntes vara avsett för motsvarande pensionärer, som avgått ur tjänsten före den ifrågavarande tidpunkten.

Genom riksdagens beslut år 1918 i anledning av motionerna I: 15 och II: 10 av herrar Gullberg och Bäcklund blev denna pensionsrätt utsträckt till att omfatta jämväl de f. d. stationsinspektorer å 4:e klassens stationer A och B samt stationsmästare, som avgått ur tjänsten under tiden mellan den 31 december 1910 och 1 januari 1918.

Varför riksdagen då begränsade tillämpningen av bestämmelserna till att avse endast sådana av de förutnämnda befattningshavarna som avgått efter den 31 december 1910, har uppenbarligen berott därpå, att arvodet för handhavandet av postgöromålen från och med den 1 januari 1911 utbetalades genom statens järnvägar och icke längre, såsom tidigare skett, direkt från postverket till tjänstemannen samt att den till befattningshavarna i fråga utgående avlöningen för järnvägstjänsten fastställdes med hänsyn till det arvode, som utginge i form av ersättning för skötseln av postgöromålen.

Då emellertid, vad det sist anförda förhållandet beträffar, detta icke daterar sig från den ovan angivna tidpunkten 1 januari 1911 utan i verkligheten alltid varit avgörande vid bestämmandet av ifrågavarande befattningshavares avlöning samt, vad det först förmenta skälet vidkommer, att postverket tidigare utbetalt det så kallade postarvodet direkt, icke synes oss utgöra någon anledning, varför icke alla de befattningshavare, som under enahanda förhållanden haft att förrätta förenade järnvägs- och postgöromål, efter avgången ur tjänsten bort komma i åtnjutande av samma pensionsförmån, anse vi rätt och billigt vara, att riksdagen härutinnan företager en rättelse.

Till belysande av verkningarna av nu gällande bestämmelser, jämförda med de, som tillämpats för dem, som avgått ur tjänsten före den 1 januari 1911, kan anföras, att tjänstemän, som befunnit sig i samma avlöningsklass enligt avlöningsstaten och avgått efter uppnådd pensionsålder, den ene den 15 december 1910 och den andre den 1 januari 1911, den förstnämnde allttjämt uppbär 252 kronor per år mindre i pension än den sistnämnde, exklusive dyrtidstillägg.»

Utskottet.

Enligt under hand från järnvägsstyrelsen införskaffade upplysningar utgöra de pensionärer, som beröras av föreliggande förslag, sammanlagt 42 förutvarande stationsmästare och stationsinspektorer. Dessa f. d. befattningshavares pensionsbelopp uppgå i ett fall till 2,592 kronor årligen och växla i övrigt mellan lägst 844 kronor och högst 2,304 kronor årligen. Därest det av Kungl. Maj:t i proposition nr 125 framlagda förslaget om pensions-tillägg åt vissa f. d. befattningshavare i statens tjänst m. fl. pensionärer, vilket förslag av utskottet i dess utlåtande nr 48 tillstyrkts, vinner riksdagens bifall, komma sålunda samtliga de här ifrågavarande pensionärerna, med undantag av en, från och med den 1 juli innevarande år i åtnjutande av såväl tillägg till de nu utgående pensionerna som ock dyrtidstillägg därå. Med erinran härom har utskottet, som för övrigt icke funnit skäl föreligga att föreslå någon ändring i de tidigare fastställda grunderna för pensione-

ring av ifrågavarande befattningshavare, ansett sig böra avstyrka bifall till den väckta motionen.

Utskottet hemställer sålunda,

att förevarande motion II: 55 icke må till någon riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 19 maj 1922.

På bankoutskottets vägnar:

EMIL KRISTENSSON.

Vid detta ärendes slutbehandling hava närvarit:
av första kammaren: herrar Gustafsson, Lindley, Öhngren, Strömberg, Vindahl, Malmberg, Berge och Bodin samt
av andra kammaren: herrar Kristensson, Gustafsson i Örebro, Bäcklund, Lovén, Olsson i Berg, Höglund, Wikström och Strindlund.